

PERE NOGUERA

NÚRIA RIBA I BOSCH

En posar-me a escriure sobre el Pere, m'adono que fa poc més de tres anys que forma part del meu dia a dia, i fa la sensació que ja ens coneixem de tota la vida. Cada dia, convivim al Pèl & Ploma, una escola de dibuix i pintura d'Igualada on entren i surten alumnes de totes les edats. Un no s'hi avorreix mai, allà: entre línia i pinzellada, el Pere ens omple d'històries i anècdotes del passat i del present que ens fan veure el món amb una altra perspectiva més optimista i original.

Ja espero que sigui dilluns perquè ens expliqui com li ha anat el concurs d'aquell dissabte o diumenge passat; i mai no ens defrauda, perquè algun premi segur que l'ha aconseguit. I és que porta una llarga trajectòria en concursos de pintura ràpida, i ha guanyat més de mil premis de pintura (molts primers i segons). Això ja li vaig sentir a dir el dia que vam conversar per primera vegada; per tant, després de tres anys, si no fallen els meus càlculs, puc dir que en porta molt més. Ha anat combinant l'oli i l'aquarel·la, cosa que em fascina, perquè tant amb una tècnica com amb l'altra sempre el veig còmode i amb domini.

El Pere, als nou anys, ja va començar a anar a dibuix, concretament a l'escola Joan Graells, a

Igualada, on m'explica que no el volien com a alumne per l'edat, perquè encara era massa petit. Així que van decidir que hi anés de prova i a la primera setmana ja se'l van quedar. Allà fou on va conèixer molts pintors igualadins que han format part de la seva trajectòria artística.

Amb ells va començar a anar als concursos, i el de la fira d'Igualada fou el primer. Els pintors que van venir a participar des de Manresa ho van arrasar tot. El Pere tenia uns dotze o tretze anys i la seva àvia sempre deia «*no sé per què hi va aquest xicot, si no guanya mai*». La tendència va durar poc temps, perquè es va girar la truita i van ser els pintors d'Igualada els qui van començar a guanyar.

L'any 1975, el Pere va obrir una escola de dibuix i pintura, situada damunt la impremta Miranda, a la Rambla, on també hi tenia un estudi de publicitat, el "Glop publicitat". Al cap de quatre anys es va traslladar al carrer de Santa Caterina, primer al número 12 i després al 53, i es va especialitzar en la botiga i en l'escola Pèl & Ploma, deixant de banda el món de la publicitat.

El Pere, junt amb l'escola, va arrencar fort en els concursos de tot Catalunya, i també per tot Espanya: Conca, Terol, Àvila, Jaén, La Franja, Granada i sovint

el País Basc (Guipúscoa i sobretot Motrico, on als pintors catalans els van dedicar una pàgina en un diari), on va guanyar també molts premis. D'aquestes experiències en recorda un fet anecdòtic a Àvila, una de les ciutats on s'han fet concursos de gran magnitud en participació: allà, un any, va guanyar el segon premi d'oli, quan hi havia presentat una aquarel·la. També recorda un cop a Vallromanes, on hi havia un jurat rellevant, amb personatges com el galerista i ex polític Arcadi Calzada o el pintor Antonio López, i aquest últim va escollir el quadre del Pere perquè obtingués el primer premi.

Després de quaranta anys dedicant-se també a l'ensenyament d'aquest vessant, i havent-ne compartit tres amb ell, veus que té una nova forma d'ensenyar, familiar, propera, dinàmica. Converteix el Pèl & Ploma en una escola on un sempre s'hi sent com a casa.

NÚRIA RIBA I BOSCH (Sant Martí de Tous, 1987). Llicenciada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Ha participat en diverses exposicions, tant col·lectives com individuals, mostrant obres on treballa la pintura, l'escultura i la fotografia. Treballa a l'escola de dibuix i pintura Pèl & Ploma des del 2010. Combina la feina de professora d'art amb la creació artística.

PERE NOGUERA

UN SILENCI TRADUÏT EN MIRADA, VEU I PENSAMENT

XAVIER PEDRAZA I JORDANA

L'any 1986, arran d'una exposició d'olis, apuntava que *«Pere Noguera domina la tècnica sense deixar que aquesta s'apoderi d'ell, amb pinzellades que creen la il·lusió d'existència d'un espai, de l'aire que envolta els elements que configuren cada quadre. En la seva obra hi ha inquietud; intenta que l'ambient, la figura i la composició ens situïn en el seu món. Composicions fetes amb el millor gust i traduïdes al llenguatge de la plàstica amb un alè de pulcra poesia. Ninetes clares i transparents que ens retornen el missatge permanent dels objectes. És una pintura que està plena de vivacitat i que es beneficia d'una excel·lent construcció; i això ha d'atribuir-se, sens dubte, al bon coneixement del dibuix, el qual és invisible davant dels nostres ulls com l'esquelet que aguanta tot el conjunt de l'anatomia».*

Amb el pas del temps, diria que aquestes consideracions sobre l'obra de l'artista són encara efectives, si bé han estat totes elles perfeccionades amb, possiblement, un intent de culminació.

L'igualadí Pere Noguera i Claramunt ha deixat i deixa una empremta vital en el camp de l'art des de diferents òptiques: el retrat, la natura morta i, per damunt de tot, el paisatge. Cal entendre aquest últim —el paisatge pictòric— com un gènere relativament modern, si el concebem des de l'alliberament de la seva funció subordinada a escenes religioses, mitològiques o al·legòriques. És a partir d'aquest moment que esdevé un camp artístic fonamental d'experimentació tècnica i també de reflexió, on es projecten les idees de l'artista i les

de la seva època. I en Pere Noguera no n'és cap excepció. Amb el compromís que adquireix dia rere dia davant de la seva paleta de pintures, amb l'ús particular que fa del color i el maneig personal del concepte espacial, Pere Noguera marca les seves creacions d'un mode totalment innat, vivencial, i amb caràcter i segell d'un talent molt peculiar. I, per descomptat, el resultat no esdevé mai atzarós, ans al contrari: la percepció, la meditació, la implicació acostumen a ser-hi presents, perquè, en definitiva, la pintura esdevé vehicular en el llenguatge i la comunicació de Noguera.

La seva pintura deixa entreveure tot el que de vital tanca la naturalesa. Sembla, a primer cop d'ull i a simple vista, que el pintor es limita només a plasmar amb fidelitat i tècnica allò que veu, però aquesta no és l'autèntica veracitat de la seva obra, sinó que Pere Noguera busseja en les entranyes d'aquesta naturalesa per tal de reflectir-ne l'essència. Els paisatges que tracta i que ens dona a conèixer acostumen a no estar mai afectats, sinó que sempre són amables i provenen d'un tractament profund del tema, en què tècnica i sensibilitat s'uneixen per tal d'expressar amb elegància el sentiment d'una natura magníficament interpretada i acabada amb el retoc i la pinzellada que li confereixen la seva singularitat. Perquè justament aquest retoc i pinzellada acabats de donar al final de l'execució de l'obra, encara que mínimament, amb mesura i molt discretament, són els que donen la personalitat de l'artista a la seva obra, fent-la totalment inconfusible i donant-li l'empremta i el caràc-

ter distintiu que posseeix tota persona dotada per a les arts. Aquest, diguem-ne, refinament de l'autor allunya d'aquesta visió el vulgar o rebuscat, amb la finalitat que l'espectador contempli el quadre sense cap element accessori o innecessari que el pertorbi.

I tan sols d'aquesta manera, no només els paisatges —ja siguin de les nostres contrades o d'un altre lloc, naturalesa boscana o marina— sinó la pintura en general de Pere Noguera irradia vigor, expressió sentida i efusivitat; vida, harmonia i coherència. I tot això gràcies a les gammes cromàtiques lluminosament timbrades, les seves cadències i les modulacions, els camps expandits dels límits visuals, els espais de ressonància o el silenci que ens fa sentir la sonoritat de la pintura i els elements de la natura portats a l'estat més essencial i proper tant al profà com a l'expert. Possiblement aquestes són les característiques materials que ens transporten, que ens remetien i ens suggereixen la immanència de l'obra i de l'artista.

La pintura de Pere Noguera no està determinada completament per la realitat —encara que l'hi puguem veure—, però sí que hi podem establir comparacions i buscar similituds, i és el procés d'elaboració que acaba de determinar i de definir els límits del món real i del món personal; dos mons perfectament conjuminats i complementats: on acaba l'un comença l'altre i a la inversa. D'aquesta manera és capaç d'expressar les emocions que sent davant de la realitat, amb una pintura lenta, meticulosa, perfeccionista, però segura, en què la llum juga un paper essencial a l'hora de ressaltar valors i crear atmosferes. Així, el silenci expectant de l'artista acaba traduint-se en la seva obra, que dona forma a la seva mirada, a la seva veu i al seu pensament.

XAVIER PEDRAZA I JORDANA (Igualada, 1964) és llicenciat en Filologia Catalana. Membre del CECI, de la Societat d'Onomàstica de Catalunya i membre assessor del TERM CAT. És autor de *L'antítesi com a figura retòrica en la literatura igualadina de dues generacions* (1987), *Diccionari de la indústria d'adobar pells* (1992), *Anoia. Etimologia toponímica* (1997) i *Emili Vallès i Vidal (1878-1950). Filòleg i matemàtic* (2003), entre d'altres.

PERE NOGUERA I CLARAMUNT

(Igalada, 1982)

EXPOSICIONS

2011	Granada (col·lectiva)	Monistrol de Calders
2008	La Llacuna	Premi d'Honor Ciutat de Binèfar (Osca)
2006	Galeria d'Ara d'Igalada	2005 Vilanova del Camí
2003	Galeria d'Ara d'Igalada	2004 Igalada, Barri de la Font Vella
1997	Fira Reus	2004 Súria
1991	Galeria 22 d'Igalada	2003 Mutriku (Guipúscoa)
1990	Lecco (Itàlia) (col·lectiva)	Santa Margarida de Montbui
1989	Galeria 22 d'Igalada	Igalada, Barri de la Font Vella
1988	Casino Foment	2002 Ciudad de Ávila (aquarel·la)
	Caixa de Pensions d'Igalada	Ciutat d'Igalada
	Sala Municipal d'Igalada	2001 Vila de Piera
	Sala Penedès d'Igalada (col·lectiva)	Amics de Santiga (Barcelona)
	Àvila (col·lectiva)	Horta de Sant Joan
1987	Sala Municipal d'Exposicions de la	1998 Igalada, Barri de la Font Vella
	Pobla de Claramunt	La Pobla de Claramunt
1986	Caixa del Penedès d'Igalada	Horta de Sant Joan
1985	Celler del Pere de Capellades	Capellades
1984	Sala Municipal d'Igalada	1996 Mutriku (Guipúscoa)
1983	Galeria Muntavern de Barcelona	La Pobla de Claramunt
	Caixa de Pensions d'Igalada	Castellolí
1982	Banca Catalana de Tàrraga	Gironella
	Galeria d'Ara d'Igalada	Premi Sanvisens (Canyelles)
1981	Galeria Vell i Nou de Barcelona	Moia
1980	Galeria d'Ara d'Igalada	1995 Canyelles
1976	Caixa de Pensions d'Igalada	Igalada, Barri de la Font Vella
1975	Caixa de Pensions d'Igalada	1987 Abrera
1968	Centre Cultural d'Ancosa de La	Martorell
	Llacuna (col·lectiva)	Gironella
1967	Celler d'Art de la Pobla de Claramunt	
	(col·lectiva)	
	Sala Símbol de Manresa (col·lectiva)	
	Casal de Sant Joan de Mediona	

PRIMERS PREMIS

- 2013 Vilanova del Camí
2007 Santa Coloma de Queralt

PUBLICACIONS**IL·LUSTRACIONS DE LLIBRES**

- Història de les comarques de Catalunya: Anoia.* 2 vol. Manresa: Parcir, 1988
Dibuixos i paraules de l'Anoia. Igalada: Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya, 1991

Tots els cants, de Josep Ferrer i Bujons. Igualada: Òmnium Cultural, 1991

Aquell temps de pa amb vi i sucre: records d'escola dels anys de postguerra, de Rosa Moncunill Claramunt. Igualada: Anòia, 1999

Diccionari de l'ofici del traginer: cavalls i guarniments. Barcelona: Termcat Centre de Terminologia, 2002

Escultura moderna i mitologia clàssica: la nissaga dels Campeny, de Salvador Oliva March. Santa Coloma de Queralt: Universitat Rovira Virgili / Obrador Edèndum, 2012

ALTRES IL·LUSTRACIONS PUBLICADES

Cartells de la Festa Major d'Igualada (diversos anys)

Programa de la Festa Major d'Igualada (diversos anys)

Programa de la Fira de Setembre d'Igualada (1975)

Auca dels Reis d'Igualada (1995)

